Dědství (rec) - Radek Čihák

Chvílí svislou, duší nesouvislou, putují si krátce slova málo možná na prskotném vlasoleti. Na kůzleti?
No, propána, Krista máma už se nechce ani poznat jak si nejvroucnější samosprávou houpe nosem, brýle zbraní – děda oči hněte, sklenku bodá, trouchní vodu a tu potom zvrhne v potu na potoce, toč se v pase, kolovrátku, v noci nejvíc větří sami s kozlem v bráně pletli dva co spali nicnetuše krasohledem, proznali se k ledu v dlani, vránu bouře zanechala – za oknem jí bylo zima.
Shůry pouště dál tu marní koráb nouze a zas, tušíc, bitev plný, uličkou si vlez tam chvíli, ať jsi sebou nehlídaný na přestávku z hraní role, vypjat silou účinně se zamaskovat, nevěděl jsi, lustr svítil, nad bludištěm citů zpola, za čas poznáš, vrtnuv spálu, krycí jméno. Dobrý únik. Nyní přežij. Jednou cesta vzklíčí tajně.
To byl program první řady, syčel popel, cos to stvořil... pod odpadky najdeš možná jednou všechno kam až co jsi na tom zplodil, doufáš dobře, líp to nešlo.
Kdo jsi dneska, pověz sudu doma, ale medem hladíš svoje tváře, místo co bys kryse ladil. Zlou si chystáš fidlovačku a tak sirnou pílí pospěš na zem, poskoč k ránu, sem se strhni, nebýt vůlí kým ti sloupnou povrch násilím. Na kolenou nebuď, dřevče. Sám si zahni, vykloň, vyztuž... nebuď slabý, zvedni pruty do oužlebu, kde si teče náplň hýká, spoušť těch kápí na strom nesmí. Sám si tam vlez. Nevědí, že hledíš sítí. Můžeš tedy... frkat šlupky. Vrhni na ně celou krávu, vidíš, jak je tupá v dáli, až to hovno začne smrdět, třeba se pak někdo zeptá, proč se tehdy v trdle báli, smáli, halekali, bubnovali a tam utni strouze bílé její mašle potměšilé, slep kov, trochu naohýbej, lehni pod stůl, najdi, co sis nedovolil jak ty drobky z kytar spadly.
Vláčky, Merkur, barvy světla, ticho stolu, psal sis kdysi na ohníčku vizi štěstí, v školce velcí byli hlukem. I stalo se, že Titan létal, meč tvůj jiskřil, otec chtěl se možná ztratit, na koberci byl ten dárek, někdo fotil pod stromečkem. Neprotekly drahné kudy? Chtěl jsi tolik, aby večer nesl útlum něžný, opatrně čekal's píseň, propásnutě uzoufanou.
Zkusit musel's krajem kulit, přeci kdyby nad strojem sis zmáčel troubu, mohl's těžknout, jenže v tuhle chvilku nepusť se a nezkus sekat – leží kolem to co mělo chechtat rachty, rukáv těžkne a tak smrkej dneska pomalu.
Jen to trochu vidět z dálky. Neboj, víc je pole zmalované než bys čekal.